

[Arne Melchior]

godt gjort – hatten af for det. Lige pludselig fremtræder fru Inge Fischer Møller, hr. Grünbaum, hr. Tastesen, fru Winnie Møller, hr. Albertsen, fru Tove Lindbo Larsen og nogle og tres andre socialdemokratiske folketingsmedlemmer som de asociale og hjerteløse. Og det samme må jo gælde hr. Niels Helveg Petersen, hr. Bilgrav-Nielsen, hr. Bernhard Baunsgaard, fru Lone Dybkjær, hr. Chr. Christensen, fru Inge Krogh, hr. Arne Bjerregaard, hr. Erhard Jakobsen, fru Mimi Jakobsen og mig selv f. eks.; vi er de asociale og hjerteløse, dem, der vil forfølge de syge og de handicappede – det er kønt at høre på, hvad? – medens det er de borgerlige partier med fremskridtspartiet i spidsen, som er de virkelig ansvarsbevidste, socialt bevidste, retfærdige i dette land. Det er ganske godt skuldret på en måneds tid at få nogle mennesker biltet dette ind.

Det er og bliver en grov usandhed. Og jeg beder de medlemmer af forligspartierne, som jeg ikke har nævnt ved navn, undskyldte, men det er, fordi jeg kun har 5 minutter, ellers ville jeg have nævnt dem alle – fru Grete Hækkerup ikke at forglemme, som jeg lige får øje på. Det er nu lige for stift et stykke, og jeg tror ikke, det lykkes. Så er der jo også en hr. Anker Jørgensen – altså statsministeren, undskyld – og hele regeringssiden med. Det er pludselig forbryderne, det er pludselig dem, der vil ondt over for folk, der er i rullestol. Usandfærdigt nonsens. Jeg kan glæde mig over et vidunderligt helbred og en vidunderlig kondition – lidt for god i øjeblikket, som nogen kan høre – men vi har alle de nævnte sygdomme tæt inde på livet som alle de øvrige og har samme respekt for dem. Jeg selv har en svigermoder, der fik polio i voksenalderen, efter at hun havde født, og som selvfølgelig stadig er stærkt mærket af det. Kom ikke her og tag patent på social forståelse! Jeg vil tværtimod hævde, at også hr. Voigt og hr. Glistrup ønsker det bedste for de handicappede, det er vi lige om, det er ikke dér, vandene skilles.

Der findes mange syge mennesker i dette land, som ikke er egentlig handicappede, men som er frygteligt syge af migræne, af gigt, af udslæt og mange andre sygdomme. De tjener måske 70.000 kr. og 80.000 kr. og modtager ikke offentlige ydelser. Hvad med den sociale retfærdighed over for dem? Er der ikke mange af dem, der gennem store

personlige ofre passer deres daglige dont og ikke falder offentlige budgetter til byrde? Det er ingen kritik mod dem, der gør det, vi kan alligevel ikke gennem penge give nogen førligheden tilbage, men den sociale solidaritet gælder også mennesker med sygdomme af alle andre arter. Jeg synes, at socialministeren i sin fremragende besvarelse af nærgående spørgsmål i TV søndag eftermiddag gjorde opmærksom på, at der findes folk med halvt så store indtægter som dem, der her berøres, som er meget, meget ilde stedt personligt, helbredsmæssigt set, problemmæssigt set, og som man bare tror man kan forbi.

Så skal der altså nu spares, og som socialministeren ærligt sagde, har hun $\frac{1}{3}$ af statsbudgettet på sin konto. Og de, der vil spare, vil jo ikke spare på militæret – det vil jeg heller ikke – og der må ikke spares på hospitalsvæsenet, der må ikke spares på skole- og uddannelsesvæsenet, og der må ikke spares på politiet. Det er jeg også enig i; der må kun rationaliseres, men ikke skæres ned. Altså, der må ingen steder spares, men der skal alligevel spares 13 og 16 mia kr. Jeg synes, det er hyklerisk fremfærd at bære sig sådan ad. Jeg tror, det gælder for de fleste, at de slet ikke føler sig ramt. Al ære og respekt for formænd for invalideorganisationer, som jo har den samme pligt, som formænd for LO, for lærerne og for alle mulige andre interessegrupper har; de skal naturligvis komme med deres argumenter og kæmpe deres medlemmers kamp, så godt de nu kan. Det er helt i orden, og de er sandelig velkomne her med deres argumenter, men det er ikke rimeligt at føre had og greulpropaganda mod mennesker, som man ved både i dag og også i overmorgen har den sociale samvittighed i orden.

Jeg stod her ved første behandling og stillede forslag om en undtagelsesparagraf i denne lovgivning. Dette er i enighed mellem forligspartierne blevet til et udvalg, som socialministeren nedsætter, og som vil følge den nye lovgivnings udvikling uge for uge og måned for måned. Jeg mener, at der for alle, ikke mindst for de handicappede og andre syge, er grund til at føle sig tryk ved, at dette arbejde vil blive gjort fra den første dag, loven træder i kraft, således at alle, der måtte komme til at lide skade imod denne lovs rimelige hensigt, omgående vil kunne blive holdt skadesløse igen.